

Arrest

nr. 146 003 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 22 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrestnr. 143 879 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 april 2015 waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die loco advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 maart 2012 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Op 22 maart geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2011 werd ingediend door:

*A., D. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Marokko
geboren te Trougout op (...)1979
adres: (...), 9160 Lokeren*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2003 in België verblijft en een gezin vormt met zijn ernstig zieke oudere zus die de Belgische nationaliteit heeft verworven en zijn jongere zus die eveneens een aanvraag 9bis heeft ingediend. Betrokkene beroept zich op de bescherming van het artikel 8 EVRM, maar hij verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij er bijgevolg niet op een menswaardige wijze zou kunnen verblijven tijdens de afhandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Echter verzuimt hij het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven en lijkt het ook zeer onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef er immers 24 jaar en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met deze in zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart ook dat de financiële kosten om terug te keren naar zijn land van herkomst voor hem onhaalbaar zouden zijn. Het staat hem echter vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene ook naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg is de instructie niet meer van toepassing en wordt de verwijzing ernaar niet in aanmerking genomen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (1) (2) wordt aan A., D.

geboren te Trougout, op (...)1979,

van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 22-04-2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,10 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...

Verzoeker meent als middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing: schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel samen met art. 9bis § 1 Vreemdelingenwet, alsook schending van het redelijkheidsbeginsel.

- *Eerste middel:*

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van art. 62 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel in samenlezing met art. 9bis § 1 Vreemdelingenwet.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing d.d. 22.03.2012 een redenering volgt waarbij zij tot onontvankelijkheid besluit op basis van argumenten die onlosmakelijk verbonden zijn met een beoordeling ten gronde.

De Dienst Vreemdelingenzaken veegt de door verzoeker in zijn aanvraag machtiging verblijf opgeworpen argumenten immers reeds van tafel bij het beoordelen van de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag machtiging verblijf.

Het beoordelen van door verzoeker ingeroepen redenen tot machtiging verblijf hoort onlosmakelijk bij een beoordeling ten gronde.

Doordat Dienst Vreemdelingenzaken aldus slechts tot haar besluit van onontvankelijkheid kan komen door elementen in overweging te nemen die echter beoordeeld dienen te worden in de analyse ten gronde schiet de DVZ tekort in haar motiveringsplicht, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur in combinatie met art. 9bis § 1 Vreemdelingenwet.

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

- *Tweede middel*

Schending van het redelijkheidsbeginsel,

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing d.d. 22.03.2012 op onredelijke wijze terzijde schuift dat verzoeker effectief reeds bijna 10 jaar in België verblijft en zijn leven opbouwt.

De DVZ verwijst op eenvoudige wijze naar een aantal mogelijkheden binnen het kader de Internationale Organisatie voor Migratie.

Het is onredelijk deze theoretische en beperkte mogelijkheden als een tegemoetkoming of oplossing te beschouwen voor een persoon die reeds bijna 10 jaar in België woont en geen netwerk meer heeft.

Is het immers niet zo dat men redelijkerwijze niet anders kan dan in te zien dat personen na een bepaalde periode ononderbroken verblijf niet meer op menselijke wijze uit hun omgeving kunnen worden verwijderd?

In casu komt dan ook een weigering machtiging tot verblijf alsook bevel om het grondgebied te verlaten in conflict met voormeld redelijkheidsbeginsel.

Dat het tweede middel, eerste deel bijgevolg ernstig en gegrond is.

• *Bijkomende opmerking:*

Verzoeker leest in de beslissing tot onontvankelijkheid vanwege de DVZ dat deze opwerpt dat de familiale band met zijn zus Naïma niet is aangetoond. Verzoeker heeft sinds kennisname van de beslissing al het mogelijk gedaan om dergelijke stukken te bekomen, doch dit blijkt niet vanzelfsprekend. Verzoeker zet zijn inspanningen echter voort en behoudt zich het recht voor het dossier te actualiseren met voornoemde stavingsstukken.

Dit geldt eveneens voor verzoekers pogingen om de onmogelijkheid van een, zelfs tijdelijk, verblijf in zijn land van herkomst te willen aantonen. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwacht dat de elementen die zij in haar aanvraag opwerpt, en die met de grond van de zaak te maken hebben, worden beoordeeld door de verwerende partij. De verzoekende partij laat dan ook na het hierboven uiteengezette onderscheid tussen ontvankelijkheid en gegrondheid te maken. De beoordeling van de verwerende partij is, gezien bovenstaande bespreking, dan ook niet kennelijk onredelijk.

De verzoekende partij stelt verder als volgt: *“de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing d.d. 22.03.2012 op onredelijke wijze terzijde schuift dat verzoeker effectief reeds bijna 10 jaar in België verblijft en zijn leven opbouwt. De DVZ verwijst op eenvoudige wijze naar een aantal mogelijkheden binnen het kader de Internationale Organisatie voor Migratie. Het is onredelijk deze theoretische en beperkte mogelijkheden als een tegemoetkoming of oplossing te beschouwen voor een persoon die reeds bijna 10 jaar in België woont en geen netwerk meer heeft.”* Met deze loutere bewering maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de volgende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn: *“Betrokkene verklaart eveneens dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij er bijgevolg niet op een menswaardige wijze zou kunnen verblijven tijdens de afhandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Echter verzuimt hij het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven en lijkt het ook zeer onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef er immers 24 jaar en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met deze in zijn land van herkomst.”* en *“Betrokkene verklaart ook dat de financiële kosten om terug te keren naar zijn land van herkomst voor hem onhaalbaar zouden zijn. Het staat hem echter vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis”*. De loutere beweringen van de verzoekende partij zoals hiervoor weergegeven volstaan geenszins om deze concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij het volgende motief niet betwist: “*Betrokkene beroept zich op de bescherming van het artikel 8 EVRM, maar hij verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van het artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)*”. Integendeel, in haar ‘bijkomende opmerking’ geeft de verzoekende partij toe dat zij geen bewijzen van verwantschap voorlegt.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissingen niet betwist.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC